

- 2) Czy odebranie wiadomości w rozumieniu art. 2 zdanie drugie lit. h) dyrektywy 2002/58/WE wymaga, aby odbiorca po uzyskaniu informacji o istnieniu wiadomości, dając z własnej woli polecenie odebrania, wywołał określoną technicznie transmisję danych z wiadomości, czy też wystarczy, by pojawienie się wiadomości w skrzynce odbiorczej konta poczty elektronicznej zostało wywołane w ten sposób, że użytkownik otwiera zabezpieczoną hasłem stroną internetową swojego konta poczty elektronicznej?
- 3) Czy poczta elektroniczna w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE występuje również wtedy, gdy wiadomość nie jest przesyłana do indywidualnego odbiorcy wskazanego konkretnie już przed transmisją, lecz jest wyświetlana w skrzynce odbiorczej losowo wybranego użytkownika?
- 4) Czy używanie poczty elektronicznej do celów marketingu bezpośredniego w rozumieniu art. 13 ust. 1 dyrektywy 2002/58/WE występuje jedynie wtedy, gdy zostanie stwierdzone obciążenie dla użytkownika wykraczające poza uciążliwość?
- 5) Czy reklama indywidualna w rozumieniu pkt 26 zdanie pierwsze załącznika I do dyrektywy 2005/29/WE⁽²⁾ spełniająca przesłanki „namawiania” występuje jedynie wtedy, gdy kontakt z klientem odbywa się za pomocą środka przekazu, który jest tradycyjnie wykorzystywany do indywidualnej komunikacji między nadawcą a odbiorcą, czy też wystarczy, by – jak w przypadku reklamy rozpatrywanej w niniejszej sprawie – indywidualna relacja powstało w ten sposób, że reklama jest wyświetlana w skrzynce odbiorczej prywatnego konta poczty elektronicznej, a zatem w obszarze, w którym klient oczekuje wiadomości kierowanych do niego indywidualnie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.U. 2002, L 201, s. 37).

⁽²⁾ Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („Dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych”) (Dz.U. 2005, L 149, s. 22).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 3 marca 2020 r. – JY**

(Sprawa C-118/20)

(2020/C 209/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: JY

Organ, którego działania skarga dotyczy: Wiener Landesregierung

Pytania prejudycjalne

1. Czy sytuacja osoby fizycznej, która – tak jak strona wnosząca skargę rewizyjną w postępowaniu głównym – zrzekła się obywatelstwa jednego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a tym samym obywatelstwa Unii, w celu uzyskania obywatelstwa innego państwa członkowskiego, polegając na zapewnieniu, że obywatelstwo tego drugiego państwa członkowskiego, o które wnioskowała, zostanie jej nadane, i której następnie uniemożliwiono odzyskanie obywatelstwa Unii z uwagi na cofnięcie tego zapewnienia, należy ze względu na swój charakter i skutki do zakresu prawa Unii, wobec czego w odniesieniu do cofnięcia owego zapewnienia należy przestrzegać prawa Unii?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

2. Czy w ramach orzekania w przedmiocie cofnięcia zapewnienia dotyczącego przyszłego nadania obywatelstwa państwa członkowskiego właściwe organy krajowe, w tym ewentualnie sądy krajowe, mają obowiązek ustalenia, czy owo cofnięcie zapewnienia uniemożliwiające przywrócenie obywatelstwa Unii jest zgodne z zasadą proporcjonalności co do konsekwencji, jakie pociąga ono za sobą w odniesieniu do sytuacji zainteresowanej osoby z perspektywy prawa Unii?